

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 253/2013
30.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Браниславе Апостоловић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Београд, Кнегиње Зорке број 7, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељења у Нишу II-1 У 3642/13 од 16.05.2013. године, уз учешће противне странке Н.е. а.д. из Н., кога заступа пуномоћник Д.ПМ., адвокат из Б., и са противном странком Ј.п. д.о.о. Н., нас. ..., у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 30.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА** пресуда Управног суда, Одељења у Нишу II-1 У 3642/13 од 16.05.2013. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке Н.е. а.д. из Н., за накнаду трошкова.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде уважена је тужба тужиоца Н.е. а.д. из Н. и поништено решење Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, број 4/0-02-23/2013-1 од 19.02.2013. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-23/2013-1 од 19.02.2013. године, у ставу I диспозитива, утврђено је да је Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот – Бабушница, потписан дана 24.08.2010. године између Привредног друштва Ј.п. д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси нас. ..., Н., и Акционарског друштва за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н., са регистрованим седиштем на адреси ул. ..., Н., рестриктивни споразум, на основу ког су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Ставом II диспозитива оспореног решења утврђено је да је рестриктивни споразум из става I диспозитива овог решења

забрањен и ништав *ex lege* у смислу члана 10. став 3. Закона о заштити конкуренције. Ставом III диспозитива оспореног решења забрањује се привредним друштвима из става I диспозитива овог решења свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. Ставом IV диспозитива оспореног решења одређује се да мера заштите конкуренције Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,6% од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години и то 21.650.850,00 РСД, док је у ставу V диспозитива истог решења наложено Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. да изврши уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става IV диспозитива решења и то 21.650.850,00 РСД, на назначени рачун у корист буџета Републике Србије, док је у ставу VI диспозитива оспореног решења одређен рок од четири месеца од дана пријема решења за извршење налога из става V диспозитива, под претњом принудног извршења. Ставом VII диспозитива оспореног решења наложено је Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н., да одмах по извршењу налога из става V диспозитива решења, Комисији за заштиту конкуренције достави доказ о извршеној уплати, а ставом VIII диспозитива оспореног решења одређено је да се ослобађа од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције Привредно друштво Ј.п. д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси нас. ... , Н. Ставом IX диспозитива оспореног решења одређено је да се решење објављује у "Службеном гласнику Републике Србије" и на интернет страни туженог. Ставом II диспозитива побијане пресуде уважен је захтев тужиоца и обавезан тужени орган да тужиоцу на име трошкова поступка пред судом исплати износ од 36.790,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док се у осталом делу захтев одбија као прекомеран. Ставом III диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона и повреде правила поступка подносилац наводи да је побијана пресуда у суштини одлуке и садржини образложења идентична пресуди Управног суда II-1 У 887/12, која је оспорена захтевом за преиспитивање пресуде у предмету Врховног касационог суда Узп 381/2012. Наводи да је погрешно тумачење суда у побијаној пресуди у погледу појма рестриктивног споразума из члана 10. Закона о заштити конкуренције. Сматра да је неприхватљив став Управног суда, да се из садржине оспореног решења не може утврдити последица у облику значајног спречавања, нарушавања и ограничавања конкуренције. Ово из разлога што је утврђивање јединствених цена превоза путника које су на основу Протокола одредиле учеснице забрањеног споразума, већ по закону дефинисано као радња којом се значајно ограничава, нарушава и спречава конкуренција. Дакле, применом Протокола од 24.08.2010. године, као забрањеног споразума-одређивањем јединствених цена, између учесника споразума искључена је ценовна конкуренција за период трајања Протокола. Овакве радње спадају у веома тешке повреде конкуренције и представљају забрањени споразум, који не може бити изузет (ако би био пријављен за изузеће), у смислу члана 10. став 3. наведеног Закона. Предметни забрањени споразум не би могао бити изузет од забране чак и да се ради о споразуму мањег значаја, јер одредба члана 14. став 2. Закона о заштити конкуренције, изричито искључује од забране споразуме који за циљ имају одређивање цена. Образложење побијане пресуде је неприхватљиво и незаконито, јер је чланом 2. истог Закона прописано да се одредбе овог закона

примењују на акте и радње учињене на територији Србије, односно на акте и радње учињене ван њене територије, који утичу или би могле утицати на конкуренцију на територији Републике Србије, што значи да примена Закона о заштити конкуренције није ограничена на развијена или неразвијена подручја. Управни суд је погрешно и само делимично ценио налаз Комисије по питању ко је иницијатор забрањеног споразума, јер је Комисија правилно оценила све околности под којима је дошло до закључења Протокола, а то су различита тржишна снага учесника, место одржавања састанка, место сачињавања споразума, иницијативу за измену закљученог споразума и посебно, ко је применио санкцију у виду раскида предметног споразума. Управни суд погрешно тумачи одредбе члана 57, а у вези са чланом 7. Закона о заштити конкуренције када каже да је Комисија могла да одреди меру заштите конкуренције, у односу на укупан приход који тужилац оствари само од обављања превозничке делатности у локалном саобраћају поводом кога је закључен предметни Протокол, јер овакав став нема упориште у закону, с обзиром да је укупан годишњи приход учесника на тржишту, у смислу чл. 7. и 68. наведеног Закона, приход по свим основама, те не подразумева део годишњег прихода или тзв. релевантан приход. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи или укине побијану пресуду.

Противна странка Н.е. а.д. из Н. у одговору на захтев наводи да је побијана пресуда правилна и у свему на закону заснована, те да је неоснована тврдња из захтева да је пресуда нејасна и неразумљива, при чему су побијаном пресудом само прецизирани налази из раније пресуде Управног суда П-1 У 887/12, којих се подносилац захтева није придржавао при доношењу оспореног решења. Предлаже да суд захтев као неоснован одбије и тражи трошкове за састав одговора у износу од 45.000,00 динара, као и таксу за одговор по одлуци суда.

Противна странка Ј.п. д.о.о. Н., којој је захтев уредно достављен, у остављеном року није доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према стању у списима Комисија за заштиту конкуренције је, на иницијативу Привредног друштва Ј.п. д.о.о. из Н. за утврђивање постојања радње злоупотребе доминантног положаја, у смислу члана 16. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“ број 51/09), донела оспорено решење, којим је утврдила да је Протокол, закључен између Привредног друштва Ј.п. д.о.о. Н. и Акционарског друштва за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н. дана 24.08.2010. године, рестриктивни споразум, на основу кога су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Истим решењем потписницима Протокола је забрањено свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н. је одређена мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа у

висини од 0,6%, од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години, а Привредно друштво Ј.п. д.о.о. Н. је ослобођено од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева којима се указује на закључивање Управног суда у побијаној пресуди да је у оспореном решењу погрешно примењен Закон о конкуренцији, односно одредбе члана 57. у вези са чланом 7. став 1. истог Закона, тиме што је тужени орган одредио меру заштите конкуренције у односу на укупан годишњи приход тужиоца пре опорезивања за обрачунску годину, која претходи години у којој је покренут поступак. Овај суд налази да је Управни суд у побијаној пресуди погрешно нашао да је оспорено решење донето уз повреду одредби члана 57. у вези члана 7. став 1. Закона о конкуренцији и да је тужена Комисија меру заштите могла да одреди у односу на укупан приход тужиоца који је он остварио обављањем превозничке делатности путника у локалном саобраћају, поводом које делатности је закључен Протокол, а не у односу на укупан приход тужиоца. Ово стога, јер је одредбом члана 57. став 1. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" број 51/09) прописано да ако Комисија утврди повреду конкуренције, односно другу повреду овог закона, одредиће меру заштите конкуренције, меру отклањања повреде конкуренције, односно другу управну меру прописану овим законом. Одредбом члана 7. став 1. истог Закона, изричито је прописано, да се годишњи приход учесника на тржишту, у смислу овог закона, утврђује у висини укупног годишњег прихода пре опорезивања, за обрачунску годину која претходи години у којој је покренут поступак. Одредбом члана 68. став 1. наведеног Закона, прописано је да ће се учеснику на тржишту одредити мера заштите конкуренције, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини највише 10% од укупног годишњег прихода, обрачунатог у складу са чланом 7. овог закона.

Закључивање из образложења побијане пресуде да су наводи оспореног решења, који се односе на утврђивање чињенице ко је иницијатор рестриктивног Споразума, односно Протокола, међусобно противречни и недовољно образложени, се не могу прихватити као правилни. Ово стога, што се Управни суд, код оваквог закључивања у побијаној пресуди, између осталог, позива на изјашњење друге уговорне стране – Ј.п. д.о.о. бр. 414/11 од 10.05.2011. године и наводи да је први састанак одржан 24.08.2010. године на иницијативу Ј.п., а што тужена није ценила. Међутим, из садржине извештаја од 10.05.2011. године, који се налази у списима, се види да је први састанак одржан 24.08.2010. године на иницијативу Ј.п., али не за закључење Споразума, односно Протокола, већ због најављене тужбе Н.е., због дуговања Ј.п. Како се из садржине доказа на који се позива Управни суд, односно из извештаја од 10.05.2011. године види да је састанак инициран од стране Ј.п., због најављене тужбе Н.е., то се разлози Управног суда да је Комисија погрешно и само делимично ценила ко је иницијатор забрањеног споразума, за сада, не могу прихватити као правилни.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да у поновном поступку расправи питања на која му је указано овом пресудом, као и да има у виду да када се одлучује о предмету поступка у целини иста управна ствар не може бити решена са више коначних, извршних решења.

Како је захтев за преиспитивање побијане пресуде уважен, укинута побијана пресуда и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање, Врховни касациони суд је, с обзиром да се, сагласно члану 74. Закона о управним споровима, Закон о парничном поступку сходно примењује и на питања поступка решавања управних спорова, која нису уређена тим законом, а да према члану 165. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11....55/14), ако се укине одлука против које је изјављен правни лек и предмет врати на поновно суђење, оставиће се да се о трошковима поступка поводом правног лека одлучи у коначној одлуци, одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 30.05.2014. године, Узп 253/2013

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа - судија
Олга Ђуричић,с.р.